

ale i ďalších osôb, ktorým sa teprv v budúcnosti kniha do rúk dostane, lebo rozširovaním knihy stala sa táto prístupnou neurčitému väčšiemu počtu osôb, u ktorých účinek podnecovania môže nastať v budúcnosti.

Po subjektívnej stránke sa vyžaduje k inkriminovanému trestnému činu vedomie, že básne obžalovaného podnecujú proti statkom zákonom chráneným a že tým pôsobia vo smere zákonom predpokladanom, totiž k porušovaniu zákonom chránených statkov. Vedomie o obsahu basní namierených proti statkom v § 1 zák. na ochr. rep. označeným neberie sťažovateľ v pochybnosť, ale namieta, že nemal poburovacieho úmyslu, čo je vraj zrejmé z toho, že výtisky knihy predložil cenzúre. Lež bol-li si obžalovaný vedomý, že jeho básne dávajú výraz predstavám a náladám smerujúcim na porušenie statkov v § 1 zák. na ochr. rep. uvedených a rozhodol-li sa svoje básne vydať tlačou, tu je nezbytný záver, že chcel aj u iných vyvolať tieto nálady a predstavy o nutnosti násilím sa pokúsiť o zmenu ústavy. Predloženie výtisku cenzúre tento úmysel nevyklučuje. Obžalovaný sa dovoľáva beztrestnosti podľa § 82 tr. z. pre skutkový omyl, čím uplatňuje vo veci zmätok podľa čis. 1 c) § 385 tr. por. Tento omyl spatruje sťažovateľ v tom, že dostal u štátneho zastupiteľstva po predložení svojej knihy k cenzúre informáciu, že môže knihu vydať a že bol preto v domnení, že cenzúra knihy bola už prevedená a že kniha bola shľadaná bezzávadnou. Ponevác táto okolnosť nebola nižšími súdmi zistená, je zmätočná sťažnosť v tejto časti vylúčená ustanovením odst. 3 § 33 por. nov. Ostatne aj v prípade pravdivosti tohoto tvrdenia nešlo by o s k u t k o v ý omyl, lebo sťažovateľ domáha sa beztrestnosti následkom nesprávneho právneho názoru, že trestnosť jeho činu je závislá na tom, či cenzúra shľadala jeho knihu bezzávadnou, tedy následkom p r á v n e h o omylu, ktorý jeho čin neomlúva. Zmätočná sťažnosť bola v časti zákonom vylúčenéj podľa odst. 3 § 434 tr. por. odmietnutá, inak bola ako bezzákladná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 5260.

Tím, že někdo vezme na sebe úkol člena dozorčí rady, ač ví, že jej nebude moci zastávat, an svými znalostmi na to nestačí, je naplněn zákonitý pojem nedbalosti podle § 480, čis. 1 tr. z., dojde-li důsledkem toho k následkům v tomto zákonném ustanovení předpokládaným.

Za stejnou nedbalost je pokládati, když takový činovník, uvědomiv si napotom, že není s to, aby zastával úkol zákonem mu uložený, ve svém úradě setrvá a ze svého poznatku nevyvodí důsledky.

(Rozh. ze dne 29. března 1935, Zm II 442/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce, pokud napadala rozsudek krajského soudu trestního v Brně ze dne 9. června 1933 v části osvobozující obžalované R. D. a spol. od obžaloby pro přečin podle § 486, čis. 1 tr. z., zrušil naříkaný rozsudek v této části a vrátil věc nalézacímu soudu, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Naříkaný rozsudek trpí i zmatkem podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., neboť posoudil věc po právní stránce nesprávně.

Nalézací soud zprostil obžalované hlavně z toho důvodu, že jako členové dozorčí rady neměli schopností, jichž bylo třeba, aby se přišlo na pletichy pokladníka L., jenž se veškerým možným způsobem přičinil o to, aby uvedl dozorčí radu v omyl ohledně majetkových poměrů firem H. K. a ostatních dlužníků. Než tato okolnost nemůže obžalované ospravedlniti; neboť právě již tím, že někdo vezme na sebe funkci člena dozorčí rady, ač ví, že ji nebude moci zastávat proto, že svými znalostmi na ni nestačí, je naplněn zákonitý pojem nedbalosti podle § 486, čís. 1 tr. z., dojde-li důsledkem toho k následkům v tomto zákonném ustanovení předpokládaným (rozh. čís. 4867 sb. n. s.). Za stejnou nedbalost nutno pokládati, když takový funkcionář, dojde-li i později k vědomí, že není s to, aby zastával funkci podle zákona mu uloženou, dále ve svém úřadu setrvá a ze svého zjištění nevyvodí příslušné důsledky.

Uvedený nesprávný právní názor měl za následek, že nalézací soud blíže nezkoumal, zda obžalovaní byli si již v době svého zvolení za členy dozorčí rady neb aspoň později v době, kdy tuto funkci vykonávali, této své neschopnosti vědomi, jak to na př. obžalovaný J. N. výslovně doznal, resp. proč si tuto tvoji neschopnost neuvědomili. Vzhledem k uvedeným důvodům má pak zcela jiný význam skutečnost zjištěná nalézacím soudem, že členové dozorčí rady konali pravidelně sezení, v nichž přijímali zprávy, podávali dobrá zdání o tom, lze-li tomu neb onomu poskytnouti úvěr a prováděli měsíční kontrolu knih a dokladů, neboť tato skutečnost nemusela by vylučovati vinu obžalovaných, bude-li splněn hořejší předpoklad, t. j. že věděli neb mohli a měli si aspoň uvědomiti, že nejsou pro svou neschopnost s to, aby zastávali funkci členů dozorčí rady. Není pak vyloučeno, že by nalézací soud zcela jinak hodnotil i okolnost, že obžalovaní spoléhali na známé jim nepřátelství mezi L. a E., jakož i na znalosti ředitele B. o způsobu obchodování firem o úvěr se ucházejících a konečně, že se spoléhali na dozorčí úřad. Rovněž nelze vyloučiti, že by za uvedeného předpokladu, kdyby byl totiž soud vycházel ze správného názoru, že nedbalost je již v tom, že obžalovaní převzali úřad členů dozorčí rady, ač neměli k tomu náležitých schopností, byl shledal i v uvedeném spoléhání se na zmíněné orgány rovněž nedbalost a lehkomyšlnost a nebyl by ani příkládal takový význam ustanovení § 58 stanov, vztahujícímu se ostatně na civilní ručení, zvláště, když jinak v rozsudku samém se zjišťuje, že členové dozorčí rady s celou přísností stanov nedozírali.

Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti veřejného žalobce vyhověti a naříkaný rozsudek, jímž byli obžalovaní R. D. a spol. zproštěni obžaloby pro přečin podle § 486, čís. 1 tr. zák. jako zmatečný zrušiti a věc vrátit soudu I. stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 5261.

Čin je spáchán »při porodu« ve smyslu § 139 tr. z. nejen, byl-li vykonán za porodu samého, nýbrž i, byl-li vykonán po porodu, avšak